No. 1608 Zaterdag 24 October 1914. 3ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Waar het om gaat.

We moesten hier eigenlijk een groot vraagteeken plaatsen. Moeilijk valt het te zeggen, waar het om gaat in de laatste week.

15 October werd Ostende ingenomen door de Duitschers; de Koning was met zijn leger en regeering juist daags te voren naar Hâvre gereisd. Sinds dien 15 October wordt er in den Zuid-Westelijken hoek van België hevig gevochten.

Het schijnt, dat de Duitschers de havenplaatsen Duinkerken, Calais en Boulogne, alle drie tamelijk dicht bij elkander gelegen, met alle geweld in hun macht willen hebben.

Om elken doortocht in de Straat van Calais te kunnen beletten?

Dat zou beteekenen, dat een groot deel der Engelsche handelsvloot nu ook stil moest gaan liggen, en de Engelschen in Frankrijk voor goed zouden zijn afgesneden van hun land en geen enkele versterking meer konden bekomen.

Dat zou beteekenen, het stop zetten van allen toevoer van ammunitie en proviand, en vooral van hulptroepen uit de Engelsche Koloniën.

Of willen de Duitschers langs het Nauw van Calais een operatie-basis vormen voor hun luchtvloot; misschien ook wel voor hun onderzeeërs, die nooit ver van huis kunnen?

Of zou het nu eindelijk tot een zeegevecht komen, waarbij eenige vluchthavens in de Noordzee voor de Duitschers van het grootste belang zouden zijn?

Op al deze vragen kan men een antwoord geven, maar zeker weten doen we vooreerst nog niets.

Alleen dit: Duitschers, zoowel als Verbondenen hechten groote waarde aan het bezit der zeehavens.

Duitschers zoowel als Engelschen zijn op het oogenblik aan het manoeuvreeren in de Noordzee, de Engelschen met hun kruisers, de Duitschers met hun onderzeeërs.

Waar deze laatste van daan zijn gekomen, is vooreerst nog een raadsel; maar ze zijn er.

Daar wij hier Fransche telegrammen ontvangen, zijn wij niet zoo heel zeker den objectieven toestand van het oogenblik te kennen, maar als er niet te veel overdrijving in het spel is, hebben de Duitschers weer leelijk klop gehad in België en zijn ze 'n 30 à 45 K.M. achteruitgedrongen, van de kust af.

De Belgen hebben zich in deze gevechten weer kranig gedragen en werden dapper geholpen door de Engelschen. De Franschen hebben genoeg te doen met zich te weren tegen de Duitschers in Noord-Frankrijk. Ook hier, zoo men de telegrammen gelooven mag, is een kleine terugtrekkende beweging van de Duitschers merkbaar. Ze gaan meer naar Duitschland terug dan in de richting van Parijs vooruit.

Als leek kunnen we niet oordeelen over militaire plannen, maar het valt toch wel wat op, dat de Duitschers zoo telkens van plan veranderen. Ze laten zich te veel leiden door de omstandigheden zonder die te beheerschen. Eerst was hun opmarsch vast en zeker naar Parijs. Toch hielden ze zich veel te lang op in het Westelijk gedeelte van België, terwijl de verbinding Aken-Luik-Namen-Dinant en Namen-Maubeuge voor hen open lag. Was het hun werkelijk ernst geweest om de neutraliteit van België niet meer te schenden dan noodig was, dan hadden zij, toen de doortocht naar Frankrijk gemaakt was, zich tevreden moeten stellen met het Zuid-Oostelijk deel van België open te houden voor de Duitsche troepen, en het overige gedeelte van België ongeschonden moeten laten. Het hoofdplan: „Naar Parijs!" hadden zij moeten vasthouden en doorzetten met volle kracht. Toen hun twee de opmarsch naar Parijs half September opnieuw werd gestuit, trokken ze terug naar België en besteedden hun beste krachten weder aan de vernieling van Antwerpen en andere Belgische steden. Op het oogenblik begeven ze zich alweer op zijlijntjes, terwijl de groote slaglinie inactief blijft al bijna een maand.

Ze schijnen zich nu meer tegen de Engelschen dan tegen de Franschen te keeren.

We herhalen: Waar gaat het toch om?

Vredesgeruchten.

Onze trouwe Lezer zal zich herinneren, dat wij in ons nummer van 26 Sept. ll. gesproken hebben over het *Einde van den Oorlog.* Wij zien nu uit de Nederlandsche Bladen, dat omstreeks 20 en 23 September ook in Europa druk gesproken werd over de vredesgeruchten.

In verband hiermede ontleenen wij aan de „Times" nog het volgende:

Duitschland heeft op de niet-officiëele inlichtingen der Vereenigde Staten, betreffende de opening der vredesonderhandelingen, een ontwijkend antwoord gegeven. Het antwoord kwam van den rijkskanselier en zou, volgens inlichtingen uit de hoogste diplomatieke kringen, de houding des keizers als volgt weergeven.

1. Duitschland is gaarne bereid om bemiddelingsvoorstellen in onderhandeling te nemen, maar wordt hierin verhinderd door de houding van Engeland.

2. Duitschland zal den strijd niet opgeven, zoolang Engeland blijft volhouden, dat de strijd moet voortduren, tot een beslissing gevallen is.

3. Duitschland kan enkel aan bemiddeling en vrede denken, als de verbondenen zich bereid toonen een welwillende en verzoenende houding aan te nemen.

4. Als deze oorlog moet voortduren, tot een beslissing gevallen is, zooals Engeland dagelijks beweert, zal Duitschland blijven vechten; indien de verbondenen vast besloten zijn om Duitschland te verscheuren en te vernietigen, zal dit land vechten tot den laatsten man.

5. Indien de wereld op een algemeene ontwapening hoopt, is het slechtste middel daartoe wel de vernietiging van Duitschland. Een verscheurd Duitschland zou een herhaling zijn van het tijdperk na de oorlogen van Napoleon, en elke man, elk kind, elke hond, elke kat zou gewapend worden voor den revanche-oorlog.

6. Duitschland is bereid te verklaren, dat de oorlog onbeslist is. Zulk een oplossing zou de beste weg zijn om den toekomstigen vrede in Europa en de algemeene ontwapening te verzekeren. Een volledige overwinning van een der beide partijen zou tot geen duurzamen vrede leiden.

Er zijn drie voor-voorwaarden, opdat Duitschland zou kunnen overgaan tot een in overweging nemen van het voorstel der vredesonderhandelingen:

1. Er moet iets meer zakelijks zijn in het aanbod der Vereenigde Staten dan alleen een aanbieden van goede diensten. Hoewel Amerika erkent, dat hier levensbelangen voor Duitschland op het spel staan, bevat het aanbod geen enkele dergelijke verzekering van den kant der verbondenen. Engeland moet afzien van zijn eisch om een beslissenden oorlog te strijden, welke tot de volledige vernietiging van Duitschland zou leiden. Zoolang het in deze houding volhardt, zal Duitschland gedwongen zijn, om alle bemiddelingsvoorstellen af te wijzen.

2. Het keizerrijk in Europa mag niet ontwricht worden. Terwijl de onderhandelingen worden gevoerd over de koloniën, moet het Duitsche rijk intact blijven.

3. Duitschland moet in de toekomst door de omliggende mogendheden met rust gelaten worden.

Iedere Duitscher is er vast van overtuigd, dat Duitschland een oorlog van zelfverdediging voert tegen Rusland, Frankrijk en Engeland. Leven en laten leven is de politiek, welke Duitschland ook door zijn tegenstanders wenscht te zien nageleefd.

Het vriendschappelijk bemiddelingsvoorstel wordt dus door Duitschland afgewezen, wijl het er niet zeker van is, dat het ook door de verbondenen in overweging zal genomen worden.

Het Rapport van veldmaarschalk French.

Aan het rapport van veldmaarschalk French ontleenen wij thans, via de Engelsche bladen, nog het een en ander. Het rapport loopt van 4 tot 10 September.

Op Vrijdag 4 September werd het duidelijk, dat een verandering werd gebracht in den opmarsch van bijna het geheele Duitsche leger. Dit leger had sinds den slag bij Bergen op 23 Aug. haar rol vervuld in de ontzaglijke strategische onderneming om voor de geallieërden een Sedan te scheppen door den linkerzijvleugel van de geheele linie om te trekken en te omsingelen en zoowel de Britten als de Franschen, naar het Zuiden te drijven. In het doel van het Duitsche leger was nu een verandering gekomen; en waargenomen werd, dat de Duitsche troepen tegenover de Engelschen zich begonnen te bewegen in Zuid-Oostelijke richting, inplaats van naar het Zuid-Westen, naar de hoofdstad.

Een sterke achterhoede langs de rivier de Ourcq (die naar het Zuiden stroomt en te Lizy-sur-Ourcq in de Marne valt), achterlatende, om zich het zesde Fransche legerkorps, dat alsdan gevormd was en ten Noord-Westen van Parijs stond, van het lijf te houden, voerden zij blijkbaar een flankbeweging uit, evenwijdig loopende langs ons front. Daar zij niets van de Engelschen wisten, die zij als buiten gevecht gesteld beschouwden, begonnen zij 'n poging om de linkerflank van het Fransche hoofdleger aan te vallen, dat zich in een lange gebogen lijn uitstrekte van onzen rechtervleugel naar het Oosten, en zoo tegen de linkerflank alléén de omtrekkende beweging uit te voeren, welke tegen de verbonden troepen der geallieërden mislukt was.

Op Zaterdag 5 September werd deze beweging der Duitschers voortgezet en groote vooruitgeschoven troepenmachten trokken de Marne naar het Zuiden over bij Trilport, Sammeroy, La-Ferté-sous-Jouarre en Château-Thiery. Er werd stevig gevochten met het vijfde Fransche legerkorps op de Fransche linkerflank, welke uit de stellingen ten Zuiden van de Marne naar de Seine gedreven werd. Op Zondag trokken groote vijandelijke troepenmachten de Marne over en drongen door tot Coulommiere, den Britschen rechtervleugel voorbij. Verder naar het Oosten werden de Duitschers bij nacht aangevallen door het vijfde Fransche legerkorps, dat met de bajonet drie dorpen veroverde.

Begin van den terugtocht.

Op Maandag 7 September trokken op dit gedeelte van het terrein de geallieërden overal vooruit. Onze krachten, die nu versterkt waren, drongen naar het Noord-Oosten door, in samenwerking met een opmarsch van het vijfde Fransche legerkorps naar het Noorden en van het zesde Fransche legerkorps naar het Oosten, tegen de Duitsche achterhoede langs de Ourcq.

Misschien verzwakt door het wegzenden van troepen naar het Oostelijk gevechtsterrein, en begrijpende, dat de actie van het zesde Fransche legerkorps tegen de Ourcqlinie en het oprukken van de Britten hun eigen flank-beweging in groot gevaar brachten om op de achterhoede en den rechtervleugel te worden aangegrepen, begonnen de Duitschers op dien dag naar het Noord-Oosten terug te trekken. Dit was de eerste maal, dat deze troepen moesten terugwijken na hun aanval op Bergen, veertien dagen geleden, en, uit ontvangen berichten bleek, hoe hevig zij waren teleurgesteld door het bevel om terug te trekken, nu zij zoo dicht bij Parijs stonden. De op gevangenen gevonden brieven laten geen twijfel, of de algemeene indruk onder de vijandelijke troepen was, dat zij op 't punt waren, Parijs binnen te trekken.

Op Dinsdag 8 September werd de terugtocht der Duitschers naar het Noord-Oosten voortgezet. Hunne achterhoede ten Zuiden van de Marne werd naar de rivier teruggedrongen door onze troepen en door de Franschen op onzen rechtervleugel. De laatsten namen drie dorpen na een gevecht van man tegen man, waarin aan den vijand geweldige verliezen werden toegebracht.

De gevechten bij de Ourcq werden op dezen dag voortgezet en waren zeer bloedig, want de Duitschers hadden veel artillerie op deze lijn opeengehoopt. Weinig vijandelijke infanterie werd door de Franschen

NAAR HET GELUK.

(Uit het leven van een bekeerling).

LXV. Slotwoord.

Wie van goeden wille is, dien moeten toch de oogen wel open gaan!

Als reeds Johannes de Dooper, die slechts de Voorlooper des Heeren was, om den menschgeworden God, den verwachten Verlosser aan te kondigen aan de Wereld, als hij reeds genoemd wordt „een Propheet en meer dan een Propheet"; „een Engel, die uitgaat voor 's Heeren aangezicht om Hem den weg te bereiden", hoeveel verhevener moeten dan Maria en Joseph geweest zijn!

Maria, uit wie God mensch werd, en Joseph, wien de bescherming der Moeder-maagd en van haar Goddelijk Kind was toevertrouwd!

Welke Christen zal bij het aanschouwen der veelvuldige versplitering van het Christelijk Geloof niet terug willen keeren tot de opvolging van Christus' hoogste gebod: één te zijn in ons geloof! Willen wij echter tot deze eenheid weder keeren, dan moeten wij vóór alles overtuigd worden, dat wij, die ontstaan zijn uit het wegwerpen van het kerkelijk gezag, geen kerkelijke eenheid meer kunnen bezitten. Wij, die eenheid des geloofs missen, welke toch zoo nadrukkelijk door de Evangeliën wordt gevorderd, wij hebben tevens daardoor het recht verloren ons Evangelisch te noemen.

Het zal een zwaar en moeilijk werk wezen voor ons een aangenaam klinkenden en toch ook passenden naam te vinden; het is, alsof wij, tot straf voor onzen afval van de Kerk, ook onzen naam verloren hebben.

In het begin heetten wij ons „Ketter," dat is: aanhangers der reine, zuivere leer.

Maar die naam klonk ons spoedig als een scheldwoord.

Toen noemden wij ons „Protestanten," doch ook dit beleedigde ons gevoel, omdat wij daardoor immer eraan herinnerd werden, dat wij protesteeren tegen de oude Moeder-Kerk.

Oud-Katholiek klonk ook al verachtelijk. Ten slotte noemde zich eenieder naar zijn eigen voorganger en leidsman bij zijn afval: Arianen, Nestorianen, Paulicianen, Priscillianen, Lutheranen, Eutychianen, Pelagianen, Semipelagianen, Irviogianen, Presbyterianen, Audianen, Adelphianen, Helvidianen, Jovinianen, Massalianen, Arminianen, Schwenkseldianen, Campanianen, Socinianen, Franktarianen, Bereuganen, Aërianen, Valentinianen, Eunomianen, Novatianen, Puriteinen, Sandemanen, Anglikanen, Wesleyanen............

Moet ik nog meer namen noemen? Maar ik zie nog geen einde aan de reeks.

Lieve lezer, ge zult er reeds genoeg van hebben.

Mij begint het bij die eentonige, vervelende, dorre opsomming te draaien, en ik vrees bij U voor hetzelfde gevoel.

Daarenboven het hart blijft toch onbevredigd bij de opnoeming van al die namen. Wat gaan ons al die namen van verschillende menschen aan, terwijl ons Goddelijk Geloof toch immers steunt op Christus!

Christus wil eenheid, geen verdeeldheid in 't Geloof.

Wij noemen ons Evangelisch, en op iedere bladzijde van het Evangelie lezen wij onze veroordeeling: „Wie niet met Christus is, is tegen Hem, wie niet met Hem vergadert, verstrooit."

Wordt vervolgd.

Van Curaçao naar New-Orleans

LANGS EEN OMWEG.

Aangeboden door

J. H. B. GRAVENHORST.

Bij het vernemen van deze bedreiging van den gevreesden Hareinpara, sprongen de beide Indiaansche jongens, die op het dek gehurkt waren, op, liepen huilende naar den kapitein, omstrengelden zijne beenen en verzochten hem dringend hen bij zich aan boord te houden en hen niet te laten verdrinken of doodschieten, zij beloofden hem te zullen liefhebben, goed te bedienen en altijd dankbaar te zijn; vertelden dat hun moeder slechts twee zonen had, dat zij die moeder zoo lief hadden, zoo gaarne wenschten terug te zien en dat zij die moeder, behalve eenige goede muilen, den kapitein uit dankbaarheid hun oudste zuster zeker als vrouw zoude geven, indien hij hun het leven redde.

Zijne armen om de beide huilende kindertjes slaande, stelde hij hun gerust, liet het vaatje kruit op dek brengen en aan den hoofdman Hareinpara overhandigen, die nogmaals den kapitein verzekerde, dat hij gerust hier in de baai kon blijven liggen en geen oogenblik de Kosinos behoefde te vreezen.

Met de kracht van een Hercules den kapitein weder omarmende, nam de geduchte Hareinpara afscheid en vertrok in zijn kano met twee zijner roeiers naar land. Bij zijn aankomst loste hij een geweerschot, tot sein aan zijne strijders, om zich te verzamelen en bij hem te komen.

Met het aanbreken van den dag zag men van boord een groote roode vlag in hun kamp waaien.

De troep was het land ingetrokken en had zich, aan den voet van de Koboro-berg, gelegerd, in het gezicht van den schoener.

Twee dagen na het bezoek van Hareinpara lichtte de Z. M. het anker en zeilde de F.-baai uit met bestemming naar het eiland St. D.

Aan boord bevonden zich Himare en de beide Indiaansche jongens, die zij als een moeder verzorgde en aan wie zij de naam van Pépi en Sisco gegeven had, wijl de kinderen hun naam niet wisten op te geven. Zij gevoelden zich zeer gelukkig aan

waargenomen. Het vijfde Fransche legerkorps deed een stoutmoedigen aanval op de Duitschers te Montmirail, en heroverde deze plaats.

Op Woensdag 9 September werd de slag tusschen het zesde Fransche legerkorps en wat nu de Duitsche flank geworden was, langs de Ourcq voortgezet. Het Britsche korps, den tegenstand langs de Petit Morin overwinnende, trok de Marne over, de Duitschers vervolgende, die nu haastig naar het Noorden aftrokken. Een onzer korpsen werd opgehouden door een hardnekkige verdediging van een sterke achterhoede met machine-geweren te La Ferté-sous-Jourre, waar de brug verwoest was.

Britsche overwinningen.

Op Donderdag 10 September vervolgde het zesde Fransche legerkorps zijn druk naar het Westen, terwijl het vijfde korps, met geforceerde marschen, de lijn Château Thierry-Dormans-sur-Marne bereikte. Ook onze troepen zetten de vervolging voort ten Noorden van laatstgenoemde rivier en na veel vechten maakten wij 1500 gevangenen en namen vier kanonnen, zes machinegeweren, en 50 transport-wagens. De vijand had veel dooden en gewonden en de talrijke dichte wouden, die de streek ten Noorden van de Marne overdekken waren vol Duitsche achterblijvers. De meesten van hen schenen minstens twee dagen zonder voedsel geweest te zijn. De Duitschers schijnen waarlijk bij deze operaties gedemoraliseerd te zijn en geneigd zich bij kleine groepen over te geven en de algemeene toestand schijnt zeer gunstig voor de verbonden legers.

In de dorpen, door den vijand bezet, is veel brutale en onnoodige schade aangericht. Particuliere eigendommen zijn moedwillig vernield, schilderijen in de kasteelen in stukken gesneden en de huizen zijn over het algemeen geplunderd. Onweerlegbare getuigenissen verklaren mede, dat de inwoners erg mishandeld zijn.

Tijdens de gevechten hebben zich belangrijke incidenten voorgedaan. De tiende afdeeling van ons tweede legerkorps, naar het Noorden trekkend, bevond, dat een andere infanterie-afdeeling op eenigen afstand in gelijke richting trok. Eerst meende men met Britsche troepen te doen te hebben. Na eenigen tijd echter werd ontdekt, dat men met terugtrekkende Duitschers te doen had. Aanstonds werden maatregelen genomen om den vijand af te snijden die op een hollen weg omsingeld werd, waar 400 man zich moesten overgeven.

Op 10 September werd een kleine afdeeling Franschen onder een officier afgesneden en omsingeld. Na wanhopigen tegenstand te hebben geboden, besloten wij tot het einde te strijden. Eindelijk werden de officier en een der manschappen achtergelaten, daar beiden gewond waren. De Duitschers kwamen en riepen hun toe de wapens neder te leggen. De Duitsche bevelhebber evenwel liet hen weten hunne wapens te behouden en vroeg dan vergunning om den gewonden officier de hand te drukken. De gewonde officier werd weggedragen met het geweer op de baar naast zich.

De aankomst van versterkingen en het voortdurend voorwaarts rukken hebben de troepen zeer verheugd en zij zijn vol ijver en lust om verder te trekken.

De Engelsche vliegers.

Een der voornaamste successen van den veldtocht zijn wel de resultaten, door het Koninklijke Vliegerkorps bereikt. Het is onmogelijk, gezien de behaalde successen, dit korps te veel te roemen of te veel eer te brengen aan onze vliegers, waar de vooral gedurende den laatsten opmarsch verkregen inlichtingen niet te hoog kunnen worden aangeslagen. Later kunnen eenige voorbeelden gegeven worden van hetgeen bereikt werd en de beteekenis der resultaten in het licht worden gesteld, doch de tijd daarvoor is nog niet gekomen. Dat de diensten van ons vliegerkorps door onze verbondenen zeer op prijs worden gesteld, blijkt uit de volgende boodschap van den opper-bevelhebber van het Fransche leger in den nacht van 9 September door veldmaarschalk sir John French ontvangen:

„Hebt de goedheid aan marschalk French mijn bijzonderen dank over te brengen voor de diensten, iederen dag door het Engelsche vliegerkorps bewezen. De juistheid en nauwkeurigheid en het geregelde der tijdingen door de leden van dit korps gebracht getuigen voor de volmaakte organisatie en ook voor de volkomen „training" van bestuurder en waarnemer."

Om een oppervlakkig denkbeeld te geven van den verrichten arbeid, is het voldoende er op te wijzen, dat gedurende een periode van twintig dagen tot 10 September dagelijks meer dan negen verkenningstochten over een uitgestrektheid van meer dan honderd mijlen ten uitvoer werden gebracht.

Het voortdurende doel onzer vliegers was de juiste stelling van den vijand te weten te komen en ook nu en dan — daar de operaties loopen over een zoo groot terrein — van onze eigen troepen. De aangenomen tactiek tegenover vijandelijke vliegtuigen is steeds deze oogenblikkelijk met een of meer Britsche machines aan te vallen. Deze tactiek is vol succes geweest, daar in vijf gevallen Duitsche bestuurders of waarnemers in de lucht getroffen zijn en hunne vliegtuigen zijn neergehaald. Het Britsche vliegerkorps heeft daardoor een persoonlijk overwicht gekregen, dat ons evenzeer ten goede komt als 't den vijand schade doet. In hoeverre 't aan deze oorzaak is toe te schrijven kan nog niet worden vastgesteld, doch het feit blijft, dat de vijand thans veel minder ondernemend is geworden bij zijne vluchten. Iets in de richting van het meesterschap over de lucht is reeds gewonnen.

Volgens het beginsel, dat het voornaamste doel van militaire vliegers is het winnen van inlichtingen, is tot nu toe weinig gebruik gemaakt van bom-aanvallen. Op een nacht is een bom ontploft in een Duitsche legerplaats, terwijl uit een dagboek op een dooden Duitschen cavalerist gevonden blijkt, dat een bom door een onzer vliegtuigen op een kolonne ruiterij geworpen den munitie-wagen trof. De nu volgende ontploffing doodde vijftien vijandelijke manschappen.

De Maasbode.

De Engelsche operaties.

Sinds Donderdag 10 September is het leger voortdurend den vijand blijven terugdrijven, in samenwerking met het Fransche leger. In het gebied, dat voor het Britsche leger lag, voor dat de opmarsch begon rechtstreeks naar Laon, bevinden zich zes rivieren, die dwars op de richting van den opmarsch loopen, terwijl het mogelijk was, dat de Duitschers bij elk van die rivieren tegenstand hebben kunnen bieden; het zijn de Marne, de Ourcq, de Vesle, de Aisne, de Aillette en de Oise.

De vijand bezette de linie van de Marne, die den 9en September door onze legermacht werd overgestoken, bij welke operatie alleen de rechterhoede betrokken was. Onze overtocht van de Ourcq, die hier bijna zuiver Oost-West loopt, werd niet betwist.

De Vesle werd slechts zwak verdedigd, de tegenstand langs de Aisne, zoowel tegen de Franschen als de Engelschen, is geweest en is nog zeer beslist.

Vrijdag, den 11en, werd weinig tegenstand ontmoet langs ons front; de dag ging voorbij met het vooruitdringen en het omsingelen van enkele vijandige troepenafdeelingen. Tegen den nacht hadden onze troepen een linie bereikt, Noordelijk van de Ourcq, dien dag eindigde de algemeene opmarsch van de Franschen over de geheele linie in een besliste overwinning.

Het 4de leger van hertog Albrecht van Wurtemberg werd over de Saulx teruggedreven en al het geschut van een Duitsch legerkorps buitgemaakt met een aantal Duitsche vaandels.

Zaterdag, den 12en, werd de vijand bevonden een buitengewoon sterke stelling in te nemen, tegenover ons, Noordelijk van de Aisne. Te Soisson hadden zij beide oevers van de rivier bezet en op de heuvels ten Noorden een stelling ingegraven. Ons 3de legerkorps bereikte de hooge vlakte ten Zuiden van de Aisne, van waar men de Aisne-vallei ten Oosten van Soisson kan beheerschen. Hier had een artillerie-duel plaats, gedurende het grootste gedeelte van den dag. De vijand had een zeer groot aantal zware houwitsers in goed verborgen stellingen.

De bewegingen van dit 3de legerkorps, geschiedden in samenwerking met die van het 6de Fransche leger, aan onzen linkervleugel, hetwelk gedurende den nacht de stad bezette. Ons 2de legerkorps trok de Aisne niet over.

Het 1e legerkorps ging de Vesle over naar den Zuidelijken oever van de Aisne. Te Braine bezette de 1e cavalerie-divisie met een gedeelte van onze infanterie omstreeks den middag de stad, den vijand naar het Noorden verdrijvend. Ongeveer honderd gevangenen werden gemaakt in den omtrek van Braine, en de Duitschers wierpen een groote hoeveelheid amunitie voor veldgeschut in de rivier. Op onzen rechtervleugel bereikten de Franschen de linie van de Vesle, dien dag werd er actie gevoerd langs de Aisne, die den 13en nog niet was afgeloopen.

Buitengemeen sterke tegenstand werd ontmoet langs ons geheele front, over eene lengte van ongeveer 15 mijlen, tegen het vallen van den nacht waren gedeelten van al onze drie legerkorpsen over de rivier en keerde de cavalerie naar den Zuidelijken oever terug. Aan onzen linkervleugel drongen de Franschen op, maar werden door artillerievuur belet een pontonbrug te Soisson te bouwen.

Intusschen kwam een groot aantal infanteristen over een boog van een spoorbrug, die daar was blijven staan. Gedurende de laatste drie of vier dagen werden vele geïsoleerde troepjes Duitschers ontdekt, die zich verscholen hadden in bosschen achter onze linie, zij schenen blijde te zijn zich te kunnen overgeven.

De volgende bijzonderheden worden gemeld, omtrent het optreden van den vijand in drie kleine steden Noordelijk van Parijs. Te Senlis werd vastgesteld, dat een strooper een Duitschen soldaat had doodgeschoten toen de troepen de stad binnentrokken. De Duitschers bevalen, dat de burgemeester van de stad en vijf andere aanzienlijke ingezetenen bijeen zouden komen en dwongen hen om te knielen voor de graven die reeds gedolven waren. Verschillende voorraden werden opgevorderd en vervolgens werden de zes burgers naar de nabijzijnde velden gebracht en daar dood geschoten. Volgens getuigenis van verschillende onafhankelijke personen werden bovendien nog 24 burgers, waaronder vrouwen en kinderen, doodgeschoten, daarna werd de stad geplunderd en op verschillende plaatsen in brand gestoken alvorens ze ontruimd was. Men gelooft, dat de kathedraal geen schade leed, maar vele huizen werden verwoest.

Creil werd ook volkomen uitgeplunderd en vele huizen werden verbrand.

Te Crepy werden den 3en September voorraden opgevorderd, onder bedreiging van 1 millioen francs boete voor elken dag vertraging.

Reims werd door den vijand den 3en September bezet en door de Franschen na een verwoed gevecht hernomen.

Op 12 September werd een proclamatie in alle wijken van de stad aangeplakt.

Hier volgt een letterlijke vertaling van haar slotzinnen:

Met het doel om de veiligheid van de troepen afdoende te verzekeren en om kalmte te brengen onder de bevolking van Reims, zijn de personen, wier namen hieronder volgen, als gijzelaars door den opperbevelhebber van het Duitsche leger vastgehouden. Deze gijzelaars zullen worden opgehangen bij de geringste poging tot wanorde. Ook de stad zal geheel of gedeeltelijk worden verbrand en de bewoners zullen worden opgehangen voor elk vergrijp tegen bovenstaande proclamatie. Dan volgen de namen van 81 van de voornaamste inwoners van Reims, waaronder 4 priesters.

Koninklijk nationaal Steuncomité 1914.

Uit verschillende aanvragen is gebleken, dat het bestaan van het Kon. Nat. Steuncomité 1914 algemeen bekend is, doch dat over de samenstelling, het doel en de werkwijze nadere toelichting gewenscht wordt. De velen, die door giften hun steun verleenden, hebben boven dien het recht te vernemen, wat het Kon. Nat Steuncomité tot nu toe heeft verricht.

De samenstelling van het Comité is geschied naar de bedoeling van H. M. de Koningin, die op 10 Augustus bijeen riep vertegenwoordigers van Werkeloosheidsraad, Algemeene Armencommissie, Nat. Vrouwenraad, het Nederl. Landbouwcomité, den Nationalen Tuinbouwraad en de Maatschappij van Nijverheid en hen uitnoodigde samen te werken met de reeds opgerichte plaatselijke commissies tot steun. Wat zijn deze zes organisaties?

Dat de Maatschappij van Nijverheid, de Nat. Tuinbouwraad en het Ned. Landbouwcomité gerekend kunnen worden landbouw en industrie te vertegenwoordigen, is bekend. De Alg. Armencommissie, ingesteld door art. 82 van de Armenwet 1912 is de vertegenwoordiging der armenraden, die weer elk alle vereenigingen van armenzorg bijeenbrengen.

De Nat. Vrouwenraad omvat niet minder dan 40 vereenigingen, en mag beschouwd worden als de federatie van alles, wat door en voor vrouwen geschiedt.

De Werkloosheidsraad is pas sedert kort, nl. in juni van dit jaar opgericht en is een federatie van negen lichamen, die allen over het geheele land werkzaam zijn, nl. de Nat. Ver. tegen de Werkeloosheid; de Ver. van Nederl. Arbeidsbeurzen; de Ver. van Werkloosheidsfondsen, den Nederl. Bond voor werkverschaffing; de Ned. Ver. Landverhuizing; het Ned. Verbond van Vakvereenigingen, het Chr. Verbond van Vakvereenigingen; het Bureau voor R. K. Vakactie; het Neutraal Verbond van Vakvereenigingen.

De Werkeloosheidsraad heeft ten doel samenwerking tusschen genoemde vereenigingen bij de bestrijding van de werkeloosheid te bevorderen.

Doel van het Kon Nat. Steuncomité is den band te vormen tusschen die groote nationale organisaties, en de plaatselijke comité's, die wegens den heerschenden nood zijn opgericht, opdat er eenheid en kracht gegeven kan worden aan aller werkzaamheid.

Werkwijze. Om dat doel te bereiken is een commissie van uitvoering benoemd met een uitgebreid secretariaat. Uit de verdere mededeelingen zal wel blijken, waarvoor dat laatste noodig was. In de commissie van uitvoering zijn de zes nationale organisaties vertegenwoordigd. De namen zijn uit den oproep van het Comité voldoende bekend.

De taak, die te verrichten was Herstel van 't economische leven. Toen het Kon. Nat. Steuncomité optrad, zag het een reusachtige taak voor zich. Het ging er toch om, om werkloosheid te bestrijden, dat wil zeggen, om allereerst te trachten werkloosheid te voorkomen, ten einde daarna te helpen den nood te lenigen van hen, die toch werden getroffen.

Er was plotseling een stagnatie in 't geheele economische leven opgetreden. Het crediet was zoo erg geschokt, dat het bijna opgeheven scheen, het vervoer bijna algemeen gestremd, allerlei grond- en hulpstoffen ontbraken, talrijke arbeiders en leidende personen waren onder de wapenen geroepen. In het kort, alles scheen gedesorganiseerd. Bij groote aantallen werden arbeiders ontslagen en zaken stopgezet.

Het Kon. Nat. Steuncomité is onmiddellijk begonnen met pogingen om het economische leven weer in gang te brengen, en is daarbij gesteund door den loop van zaken. Toch is de taak zeer belangrijk geweest.

Samengewerkt is met het militair bestuur om het spoorwegverkeer te verbeteren; belemmering voor de binnenlandsche scheepvaart weg te nemen. Zoowel in het algemeen als in bijzondere gevallen is bevorderd dat het crediet voor de nijverheid werd hersteld, al konden niet alle wenschen bevredigd worden.

Een zeer uitgebreide taak was en bleef tot op heden de steun tot het verkrijgen van grond en hulpstoffen. Het was niet alleen het gebrekkig vervoer en de oorlogsmolest, maar het was vooral het uitvoerverbod zoowel hier te lande als elders, dat 't voor vele industrieën noodzakelijk maakte om steun te zoeken en ook andere handelsrelatiën aan te knoopen. Het Kon. Nat. Steuncomité had hiervoor een zeer uitgebreide correspondentie te voeren, terwijl het secretariaat door besprekingen, per telefoon en telegraaf elke aanvraag met grooten spoed afhandelde, voorgelicht en geleid door twee subcommissies voor het vervoer en de industrie, die zeer snel bemerkten, dat zij eigenlijk één enkele commissie vormden. In die commissie zaten: dr. A. Plate, G. A. Kroller, jhr. J. Loudon, dr. F. G. Waller, mr. J. C. A. Everwijn, J. van Hasselt, G. S. de Clerq, met den ondervoorzitter en algemeen secretaris, benevens de secretarissen mr. J. A. de Brauw en mr. W. van Waterschoot van der Gracht.

Geregeld komen op het bureau talrijke telegrammen en brieven in over moeilijkheden die de industrie ondervindt en door wier opheffing werkloosheid wordt voorkomen.

Van zeer bijzonderen aard waren twee bedrijfstakken, wier stilstand niet alleen werkloosheid meebracht, namelijk de tuinbouw en de visscherij. Daardoor toch ging een groote hoeveelheid voedsel verloren, dat ofwel voor voedsel van het eigen

---

boord en waren, na verloop van eenige dagen, het ondergane leed geheel vergeten.

Hevige tegenwind, vergezeld van zware regen, vertraagde de reis van den schoener, zoodat hij eerst na verloop van vier dagen de haven van J. binnenliep.

De stad was tegen en op eenige heuvelen gebouwd en zag er uit de baai gezien, allerliefst uit. Bij een wandeling door de stad viel zij erg tegen, daar de meeste huizen, door de gestadige regens verveloos waren en de straten vuil en niet geplaveid. Als handelsplaats is zij niet onbelangrijk. Tal van Europeesche stoomschepen doen haar aan en nemen daar gewoonlijk koffie in.

Adel of aristocratie worden hier niet aangetroffen, men leeft hier broederlijk en genoegelijk onder elkander, indachtig aan de leus der republiek: „Liberté, Egalité en Fraternité." Tegenover blanken is de mindere man niet altijd, „Comme il faut," en mompelt weleens een scheldwoord hem na, als hij niet dadelijk gereed is een sigaar of sigaret, op verzoek, af te geven.

Even nadat de schoener het anker had laten vallen, kwam de havenmeester in een sloep, bemand met acht man, aanroeien, groette beleefd, en kwam aan boord. Het was een groote, welgebouwde neger met een gegalonneerde pet op en een blauwe jas aan, versierd met vergulde knoopen. Hij stelde zich zelf aan den kapitein voor en verklaarde Mathias Knip te heeten. De kapitein heette hem welkom, verzocht hem mede in de kajuit te gaan en vervolgens plaats te nemen.

Het gesprek werd in het Fransch gevoerd en weldra bleek het den kapitein, dat de havenmeester geen inboorling der plaats was; hij sprak het Fransch slecht en gebruikte daarbij dikwijls Spaansche woorden.

„Uw geboorteplaats is zeker niet St. D. en wellicht hebt gij u hier eenige jaren geleden gevestigd. Is dat niet zoo?" vroeg de kapitein.

„Mijn geboorteplaats is die, waar ik veronderstel, dat gij vandaan komt. Ik verliet haar ongeveer twintig jaren geleden, tegen mijn wil, want ik liet vrouw en kinderen achter, maar kon het leven dáár niet langer dulden, in dien toestand mij niet langer bevinden."

„Waarom hebt gij gedurende den tijd dat gij hier geweest zijt, uw vrouw en kinderen niet bij u doen komen?"

„Menigmaal heb ik hen geschreven en getracht hen over te halen hierheen te komen, doch altijd ontving ik tot antwoord dat er zich nog geen goede gelegenheid, om hierheen te komen, had voorgedaan en zij hoop hadden spoedig bij mij te komen. Na lang wachten en hopen brak eindelijk de dag aan, waarop zij het land, hun geboorteplaats, ongemoeid hadden kunnen verlaten, doch helaas, drie maanden vóór dien tijd stierf mijne vrouw en ik was den kinderen geheel onverschillig geworden. Zij lieten niets van zich hooren."

„Gij zijt waarlijk raadselachtig en ik moet u ronduit verklaren u niet te begrijpen," sprak de kapitein.

„Doe mij het genoegen en kom morgen het middagmaal bij mij gebruiken, wij zullen alsdan na het eten, bij het rooken van een Havana op ons gemak verder over dit onderwerp praten, en gij zult dan te weten krijgen wien ik ben of liever wie ik was."

„Met genoegen neem ik uw voorstel aan en aangenaam zal het mij zijn dan te vernemen, met wien ik het genoegen heb gehad kennis te maken."

„Mijn naam," zeide de havenmeester, „heb ik u genoemd, wees thans zoo goed mij te melden hoe gij heet, opdat ik dien naam kan doen schrijven in mijn dagboek, bij de namen van hen die bij mij sympathie hebben opgewekt."

„Havenmeester," sprak toen de kapitein, „het komt mij voor dat gij hier een waar Franschman geworden zijt. Mijn naam is ...... en morgen hoop ik bij u te komen en verder met u kennis te maken."

Bij het vernemen van dezen naam glimlachte de havenmeester, doch bedwong zich spoedig.

„Mijn rijtuig zal u te vijf uur des namiddags aan de kade afwachten. Au revoir, je vous salue de bon coeur."

Des anderendaags te vijf uur, stapte de kapitein in een „victoria," bespannen met een prachtigen schimmel, die aan de kade op hem wachtte. Na tien minuten rijdens hield het op voor een elegante vierkante woning, waar men de Hollandsche vlag aan den vlaggestok had opgeheschen. Een knecht opende onmiddellijk de voordeur en wees den kapitein een zijvertrek aan, met verzoek er te willen binnengaan.

De gastheer kwam hem tegemoet, schudde hem hartelijk de hand en stelde hem zijne vrouw en drie andere dames voor.

Een groote spiegel, zes schilderijen — allen zeegezichten, — twaalf rietenstoelen, zes rieten-hobbelstoelen, vier tafels van mahoniehout, een kroon en drie lampen, maakten het huisraad in dit vertrek uit; alles zag er zeer zindelijk uit.

Men nam plaats voor een raam, dat op de haven uitzicht verleende en weldra was het gesprek in vollen gang. Na verloop van een half uur trad een klein en zeer netjes gekleed negerinnetje de kamer binnen en riep de huisvrouw toe: „Madame, le diner est servi."

De kapitein werd geplaatst tusschen de gastvrouw en haar zuster; over hem zat de gastheer.

Wordt vervolgd.

volk kon dienen of als waardevol ruilmiddel andere goederen binnen het land moest brengen.

Twee subcommissies hebben zich voortdurend bezig gehouden met de vraag, hoe hier te helpen was.

Die van land- en tuinbouw bestond uit de heeren: P. v. Hoek, jhr. mr. W. Th. C. van Doorn, mr. J. Linthorst Homan, C van Lennep, F. B Löhnis, J. Smid, dr. H. Blink, prof. Is. P. de Vooys en J. W. Albarda.

Die voor de visscherij was samengesteld uit de heeren J. M. Bottemanne, J. Simons, mr. M. de Mos en mr. J. A. de Wilde.

Ondertusschen hebben de omstandigheden veroorloofd, dat de tuinbouw en visscherij weer voor een deel het bedrijf konden hervatten.

Leniging van nood. Uit den aard en de samenstelling van het Kon. Nat. Comité, volgde reeds onmiddellijk, dat het directe verleenen van steun, geheel moest worden overgelaten aan de plaatselijke commissies. Deze konden de omstandigheden beter beoordeelen en den steun inrichten naar de eischen der omgeving.

Het beginsel waarvan werd uitgegaan was, dat de nood allereerst in en door de eigen omgeving moest worden gelenigd. Vandaar, dat het Kon. Nat. Steuncomité de inzameling van gelden ter plaatse nergens heeft willen belemmeren en geen circulaires uitzond of collecten hield.

De taak van het Kon. Nat. Comité was echter toch nuttig en noodig en kon, juist door hare samenstelling, het beste verricht worden.

Het betrof allereerst het geven van voorlichting over de beste wijze van hulp. Dit moge misschien oppervlakkig gering schijnen, maar de wijze, waarop steun verleend wordt, is van de grootste beteekenis. In het algemeen kan de hulp bestaan in een uitkeering of in werkverschaffing.

Zooals reeds hiervoor is uiteengezet, deed het comité al wat in zijn macht is, om het gewone werk in gang te houden.

Werkverschaffing is echter wat anders. Het is het zoeken van werk voor werkloozen. Daarbij doen zich tal van moeilijkheden voor. De Ned. bond voor werkverschaffing trachtte overal juiste denkbeelden ingang te doen vinden om teleurstellingen te voorkomen.

Het Kon. Nat. Steuncomité moedigt het streven van den Nederlandschen Bond voor werkverschaffing, evenals dat van de Vereeniging van Nederlandsche Arbeidsbeurzen zoo krachtig mogelijk aan en bracht beide in verband met de plaatselijke steuncommissies.

Wanneer de hulp bestaat in een uitkeering, doen zich tal van practische moeilijkheden voor.

Het Kon. Nat. Steuncomité tracht bij de oplossing daarvan behulpzaam te zijn. Het bureau heeft contact gevonden met de plaatselijke commissies en zal trachten dit zoodanig te onderhouden, dat er met behoud van ieders zelfstandigheid in een zelfden geest wordt gehandeld. Daar er ongeveer 350 plaatselijke comité's zijn opgericht, brengt dit een uitgebreid werk mee. In het algemeen heeft het Kon. Nat. Steuncomité ten opzichte der uitkeering de volgende denkbeelden bevorderd:

1o. Zooveel slechts doenlijk is, moet er onderscheid gemaakt worden tusschen den nood als gevolg der tijdsomstandigheden en de armoede, die reeds bestond. Treedt voor den eersten het Steuncomité op, zoo dient de bestaande armoe geheel voor rekening van armenzorg te blijven.

2o. De geldelijke uitkeering aan arbeiders, die zich verzekerd hadden tegen de financieële gevolgen van werkloosheid, worde door werkloozenkassen en -fondsen uitgekeerd. Het voorstel van Minister Treub aan de gemeentebesturen schiep de mogelijkheid om dit te doen buiten de steuncommissies om.

3o. De uitkeeringen aan arbeiders, die in vak- of algemeene werkliedenvereenigingen georganiseerd zijn, kunnen het doelmatigst gegeven en gecontroleerd worden door de besturen dier vereenigingen.

Een tweede taak van het Kon. Nat. Steuncomité in zake de uitkeeringen betreft de voedingsmiddelen.

In beginsel verdient het de voorkeur de uitkeeringen te doen in geld en ieder vrij te laten dit te besteden naar goeddunken.

Er is echter in deze abnormale omstandigheden reden om te verwachten, dat van dien regel zou moeten worden afgeweken. Allereerst, zou de nood weleens zoo groot kunnen worden, dat men blij zou moeten zijn den honger te stillen door de allernoodzakelijkste voedingsmiddelen uit te reiken. Vooral echter zijn de gevaren niet denkbeeldig, dat enkele soorten voedingsmiddelen schaarsch of duur zouden worden, hetzij doordat b. v. niet genoeg groenten geconserveerd werden, hetzij doordat de uitvoer tegen hooge prijzen te groot werd, hetzij aan gebrek aan invoer.

Reeds van het begin af heeft het Kon. Nat. Steuncomité de vragen, die zich hierbij voordoen, nauwkeurig onderzocht door een speciale subcommissie voor levensmiddelen. Commercieële overwegingen maken het niet geraden, uitvoerige mededeelingen te doen over de stappen, die reeds zijn gedaan.

Een gelijksoortige taak werd door het Kon. Nat. Steuncomité reeds ter hand genomen in zake de kleeding, dekking en schoeisel voor de noodlijdenden.

Ten slotte is het de taak van het Kon. Nat. Steuncomité, waarvoor het bij uitstek een beroep deed op de middadigheid, om bij te springen waar de plaatselijke hulp te kort schiet.

Verscheidene aanvragen zijn reeds in allerlei streken van 't land gedaan om financieëlen steun. Uiteraard wordt elke aanvrage nauwkeurig onderzocht, meestal door eigen onderzoek of anders door bevoegde beoordeelaars om voorlichting te vragen. Individueële aanvragen worden steeds naar de plaatselijke commissies verwezen, en deze zijn het, die haar aanvragen tot het Kon. Nat. Steuncomité kunnen richten. Reeds zijn enkele toegestaan. Terwijl later de handelingen van de commissie van uitvoering bekend zullen worden gemaakt, zou het haar werk zeer belemmeren, en zou het bovendien weinig strooken met de belangen, die behartigd worden, indien het optreden op dit gebied publiek gemaakt zou worden. Ofschoon dit voor de hand ligt, zou uit het stilzwijgen van het Kon. Nat Steuncomité ten onrechte afgeleid kunnen worden, dat het niet evenzeer als de plaatselijke commissies hielp den nood te lenigen.

Er is reeds mede aangevangen en er zal ongetwijfeld nog zeer veel geld noodig zijn. Het Kon. Nat. Steuncomité meent dan ook te mogen mededeelen, dat de oproep om steun van kracht blijft. Die oproep gelde vooral de personen, die mede door de hulp van het comité aan 't werk en in verdiensten bleven, in het bijzonder de nijverheidsondernemingen en de handelszaken, waarvan er enkele buitengewone verdiensten maken konden.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

Op verzoek van de Romeinsche Congregatie *de Propaganda Fide*, waaronder het Vicariaat van Curaçao ressorteert, heeft de Hoogeerw. Pater Provicaris, P. fr. G. Wolsky voorgeschreven, dat in alle kerken gedurende drie dagen dankgebeden zullen worden gehouden voor den gelukkigen en voorspoedigen afloop der Pauskeuze.

Daar tevens dezelfde Congregatie verzocht publieke gebeden te willen uitschrijven voor het spoedig herstel van den vrede, zal voortaan behalve de dagelijksche gebeden voor den vrede onder alle H. Missen, ook nog des Zondags onder het Lof de psalm *Miserere* gezongen worden en het Rozenhoedje voor dezelfde intentie gebeden worden.

Goede reis.

De Hoogeerw. Pater Magister L. Theissling, gevolmachtigd afgevaardigde van den Hoogst Eerwaarden Pater Generaal H. Cormier, heeft zijn visitatiereis voortgezet naar Trinidad. Z.HEW. is in gezelschap van den Eerw. Br. Ludoviek met de *Prins Frederik Hendrik* Donderdagmiddag vertrokken en zal trachten van Trinidad uit verbinding te krijgen met onze Bovenwindsche eilanden, waarna ZHEW. weder verder trekt naar de Ver. Staten van Noord Amerika.

Stadsgeneesheer.

Dr. H. Ferguson volhardt bij zijn besluit om met ingang van 1 Nov. a. s. af te treden als stadsgeneesheer. Dr. J. P. Evertsz Hz. werd als diens opvolger benoemd.

Wij hebben het besluit van Dr. Ferguson te eerbiedigen en verheugen ons, dat deze algemeen geachte medicus ten minste op Curaçao blijft om zijn praktijk als civiel geneesheer en als oculist uit te oefenen.

Vooral in deze laatste qualiteit zal ZEd. nog veel medewerken tot het algemeen belang van ons eiland, daar het geen gering voorrecht is zulk een kundigen oogendokter in ons midden te bezitten, die daarenboven nog menig vreemdeling tot ons trekt.

Het ga Dr. Ferguson goed; moge ZEd. nog veel lijden wegnemen of verzachten; moge zijn naam als vaardig oculist steeds toenemen en hij als zoodanig algemeen gezocht blijven ook onder onze naburen.

Van een scheiding tusschen havendokter en stadsgeneesheer hoorden wij nog maar niets, doch, als de drukte in onze haven, bij normale tijden, blijft toenemen, zal dat er toch eens van moeten komen.

Met het volste vertrouwen begroeten wij Dr. Evertsz als stadsgeneesheer, ook in zijne handen weten wij het toezicht op de algemeene gezondheid der stad en op de binnenkomende schepen veilig. Aan zijn verantwoordelijkheidsgevoel twijfelen wij niet, zijn jarenlange, drukke praktijk in ons midden staat ons daar borg voor.

Regen.

Zou de regentijd nu dan toch werkelijk hebben ingezet?

Donderdagavond viel de eerste bui, des nachts en Vrijdagmorgen telkens weer een.

Vrijdagmorgen 9 uur gaf de regenmeter op het fort 14 mM. aan. 't Is nog niet veel, maar 't is toch al iets. En het ziet er uit, of er nog meer komt.

Nu, er zal nog heel wat moeten vallen voor het genoeg is en de oogst van 1914 — 1915 verzekerd.

Jammer, dat de regen weer niet algemeen is. In de Benedendistricten had het Donderdagavond en 's nachts niet geregend, ook niet verderop in de Bovendistricten, dus alleen in en rondom de stad. Maar in de laatste weken is er telkens dan hier, dan daar een aardig buitje gevallen. Evenwel de groote, algemeene regen om *te planten* moet nog vallen.

Ook vreezen wij, dat Aruba en Bonaire nog niet veel gehad hebben.

God geve ons spoedig een flinken, algemeenen regen, dan zal de grootste ellende spoedig geleden zijn.

Panamakanaal.

De HEG. Heer Gouverneur heeft van Zijne Excellentie, de Minister van Koloniën, officieele mededeeling ontvangen, dat sinds Augustus ll het Kanaal open is voor schepen van minder dan 30 voet diepgang.

De plechtige opening zal geschieden in Maart 1915.

Later zal worden bekend gemaakt, wanneer het Kanaal ook toegankelijk zal zijn voor schepen van grooter diepgang dan 30 voet.

Venezuela.

Dato 22 October heeft de wn. President van Venezuela een nieuw ministerie benoemd:

Dr. Pedro M. Arcaya Binnenl. Zaken.

Grl. Ignacio Andrade Buitenl Zaken.

Dr. Roman Cardenas Financiën.

Grl. M. V. Castro Zavala Oorlog en Marine.

Dr. Santiago Fontiveroz Handel en Nijverheid.

Dr. Luis Velez, Openbare Werken.

Dr. F. Guevara Rojas, Onderwijs.

Dr. Alejandro Urbaneja, Procureur generaal.

Dit is een voorbereiding voor dingen die aanstaande zijn. Heel goed staan de zaken niet.

Vaderlandslievend.

De Gouverneur heeft gisteren in de *C. Crt.* bekend laten maken, dat iemand, die onbekend wenscht te blijven, de toezegging heeft gedaan ten behoeve van het fonds voor Nationale Verdediging 3% te zullen storten van de waarde zijner grondeigendommen.

Prachtig! Dat is, voor zoo ver wij weten, No 1 op Curaçao. Wie volgt?

Misdaad.

Zaterdagavond is een afschuwelijke misdaad gepleegd aan het strand van het Schottegat. Een man, een zekere Johannes Juan Antonio, bevond zich daar met een vrouwspersoon en werd overrompeld door een troep personen, die hem met steenen en stokken sloegen en messteken toebrachten, waarna zij hem in het water gooiden en hem aan zijn lot over lieten, toen zij dachten dat hij verdronken was. Maar het koude water schijnt zijn levensgeesten weer opgewekt te hebben, zoodat hij zich uit het water kon redden en, hoewel met moeite, een politiewacht kon bereiken. Onmiddellijk heeft de wn. Commandant J. H. Bogerd, den dokter ontboden. Hij wordt thans in het St. Elisabeths-gasthuis verpleegd en, naar wij vernemen, is zijn toestand bevredigend.

Gelukkig kon de Politie, die zich zeer actief toonde, onmiddellijk de hand leggen op de boosdoeners en alles in beslag nemen, wat met deze misdaad in betrekking stond. Den geheelen nacht heeft zij ervoor moeten opofferen.

Als verdachten van deze gruweldaad bevinden zich een zevental personen, mannen en vrouwen, in hechtenis.

Onze financiën.

Het 3e kwartaal van 1914 was over het algemeen niet slechter dan dat van 1913.

't Is te hopen, dat wij door den oorlog niet te veel achteruit sukkelen, we waren zoo aardig aan 't bijspijkeren.

Visscherij.

De vischvangst is buitengewoon groot dezer dagen. Men zegt: een goed teeken van komenden regen. 't Kan zijn; maar zeker brengen die groote vangsten goed en goedkoop voedsel onder de menschen.

„Vrede door Recht."

Daar zal wel niemand zijn, die niet naar vrede verlangt; maar niet allen gaan in de goede richting om dien ook te vinden. Men mag nog zoo van goeden wil zijn, als men niet begint met „Glorie aan God in den hooge" zal er nimmer „vrede op aarde" komen.

Daarom gaan wij niet mede met vereenigingen, die naar vrede trachten, maar dien niet zoeken op godsdienstigen bodem.

Den Heer Meerdink danken wij intusschen voor de toezending van het Orgaan der Vereeniging.

Nieuwe Motorboot.

Met de stoomboot *Nickerie*, die dezer dagen hier zal binnenkomen, wordt de nieuwe motorboot voor den Gouverneur verwacht.

Deze boot is geheel Hollandsch fabrikaat van het gunstig bekende systeem Kromhout evenals de nieuwe loodsboot.

Officieele berichten.

Aan den onderwijzer 3de klasse aan de Hendrikschool alhier, J. G. Veeris, is tot herstel van gezondheid een week verlof verleend.

Aan den marechaussee 1ste klasse in deze kolonie, P. J. Marien is op zijn verzoek, wegens physieke ongeschiktheid voor den dienst, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

De Gouverneur heeft eene quarantaine van tien dagen, met inbegrip van de reis, vastgesteld voor schepen komende van Santiago de Cuba, wegens het zich voordoen van gevallen van pest aldaar.

Aan den onderwijzer 1ste klasse aan de Hendrikschool alhier L. W. van Eps is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven enz.

Señorita Ariceta, Francisca Antonia, Pedro Alba para entregar á Maria Alba, Helena Alexander, Servania Biscop, Martina Carales, Estevan A. Chirinos alb sch: „Mina", De Marchena, Carolina Justina Fermin, Dorolina Gosi, Gezamenlijke Verkrijgers van Guillaum Eusebe Joubert, Teodoro Garcia, Emilio Henriques, Anacleta Leito, Cayetano Martines, Mrs. E. O. Penso, Luisa Maria Vibo, Natalia of Teodoro Vibo.

Aangeteekende stukken: Josefa N. de Méndes, Enrico Ghedin, Deniela Gob, Gebrs. Jonckheer en een rebut aan Innocentio Sillingard, San Juan de P. B.

Niet voor verzending vatbaar twee brieven geadresseerd aan. Maria N. Goeloe para entregar á Pedrito Janga en Simon Leito ubit

Drukwerk. Joaquin Nuñez y Sra.

Drukwerk zonder adres. Nationa Cloak & Suit Company.

Muziekuitvoering.

PROGRAMMA.

1 Le puy de Dôme...Marsch...D. Regent
2 Tempelwelhe......Ouverture...Kéler-Béla
3 Dollarwalzer............L. Fall
4 Mosyta...Fantaisie (1e uitv.)...Mougeot
5 De Ruyterhulde Marsch J. P. Boskaljon
6 Les Petits oiseaux...Fant. pour Saxophone Alto..........J. Christophe
7 Le Czarine......Mazurka......L. Ganne
8 Maira Gertrudis...Danzo....Madonado

Zondagavond om 7.30 uur Overzijde.

Ratten.

Gedurende de laatste 8 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd: 17 ratten.

Buitenland.

„Tot het Uiterste!"

In een bericht uit New York aan de „Times" wordt gemeld, dat de nieuwe Duitsche gezant in Mexico, von Eckhardt, pas aldaar aangekomen, verhaald heeft, dat hij kort vóór zijn vertrek een onderhoud had met den Duitschen keizer. De keizer zou hem hebben gezegd: „Wij moeten Frankrijk overmeesteren of sterven. Parijs moet worden genomen en het Fransche leger onderworpen, daar de bedreiging van het Fransche militairisme voorgoed vernietigd moet worden." Hoe lang het zou duren, eer het doel was bereikt, was natuurlijk niet te zeggen, maar het Duitsche leger zou Parijs nemen!

Is Duitschland gereed den strijd te strijden tot het uiterste, ook Engeland koestert geen ander plan. De „Evening Standard" acht de verklaring van minister Churchill, dat Engeland een millioen soldaten zal noodig hebben, een duidelijk bewijs voor den vastbesloten wil der regeering om den oorlog tot het uiterste voort te zetten. De vrede moet geteekend worden óf te Londen óf te Berlijn. Engelands doel is, te zorgen, dat het thans levende geslacht niet nog eens een oorlog zal hebben te voeren. Op denzelfden toon en in denzelfden geest schrijven ook andere Engelsche bladen.

Lord Charles Beresford onlangs te Leeds het woord voerende, sprak zijn medelijden met de Duitschers uit, wanneer de groote Indische bondgenooten der Engelschen er bij zouden komen!

Als de regeling komt, moet de meest volledige vergoeding aan België gegeven worden voor de wreedheden, jegens dit land bedreven. Wij moeten, zeide hij, in de eerste plaats aan België denken. De oorlog moet in Berlijn geregeld worden. Elk schip van de groote Duitsche

vloot moet tot zinken worden gebracht; alle Duitsche forten moeten met den grond gelijk worden gemaakt; de fabriek van Krupp moet worden weggevaagd; het kanaal van Kiel moet aan Denemarken worden gegeven, zoodat het gebruikt kan worden voor vredelievende doeleinden.

De taktiek der Bondgenooten.

Het voor velen onverklaarbare aanhoudende terugtrekken van het Fransche leger wordt door den militairen correspondent van de Times besproken in een artikel, waarin bij tevens de taak van het Engelsche leger in dezen oorlog toelicht.

Het hoofddoel van onzen veldtocht is dit, schrijft hij, dat wij op het westelijke oorlogsfront een zoo groot mogelijk gedeelte der Duitsche strijdmacht naar ons leger lokken en zoo lang mogelijk tegenhouden, opdat de taak der Russen verlicht worde.

Dit doel werd ons dadelijk gesteld, toen het bleek, hoe Duitschland het er op toelegde, Frankrijk een verpletterenden slag toe te brengen, en toen het eveneens duidelijk was — door de enorme massa's die Duitschland naar het westelijk oorlogsterrein overbracht — dat wij van onze zijde geen overwinning konden behalen, die den vijand vernietigen zou. Wij waren dus aangewezen op een sleepende wijze van oorlogvoeren, een strijd van uitputting op zeer groote schaal en wij dienen deze strategie voort te zetten tot het bittere einde. Wij zijn er van overtuigd, dat iedere veldslag, dien wij leveren, en iedere schrede, die wij doen, de Duitschers verder van hun doel afbrengt, hun moeilijkheden vergroot en het succes van onze zaak verzekert.

Wij moeten geen stap achteruitgaan, tenzij wij daartoe gedwongen worden en den Duitschers geen duimbreed Fransch grondgebied toestaan, zonder hun daarvoor een hoogen prijs te laten betalen. Wij moeten ons niet laten omsingelen of in een vesting opsluiten. Hoe grooter het Fransche grondgebied is, dat in ons bezit blijft, des te grooter is het nut, dat wij daaruit kunnen trekken, om den oorlog te steunen, en des te kleiner zal de zône zijn, waar de Pruisen het Fransche volk en de Fransche steden kunnen uitbuiten. Wanneer militaire voordeelen, krijgsgeluk, de uitputting van Duitschland of de aandrang der Russen in het Oosten ons in een betere positie brengen, dan kunnen wij het offensief hervatten.

Wij hebben alle hoop gevestigd op deze krijgstactiek. Het Fransche leger blijft feitelijk intact. Groote capitulaties als die van Sedan en Metz zijn niet voorgekomen.

Vier millioen Franschen moeten er onder de wapenen staan, de garnizoens en depôts meegerekend en zulk een leger, dat op eigen bodem vecht, is feitelijk niet te overwinnen, wanneer nl. de leiding haar verstand gebruikt.

Duitschland heeft veel troepen noodig om de forten te belegeren en de verbindingslijnen te beschermen, bovendien wordt het getroffen door een ontzettend ongeluk veroorzaakt door de vernietiging van zijn handel met het buitenland, de overzeesche landen en de daaruit voortspruitende verlamming van den binnenlandschen handel. Het zal, natuurlijk, volhouden, omdat het niet anders kan, maar de duizende families, die zich ophoopen in de straten van Berlijn, vormen slechts het begin van een beweging, die in kracht zal toenemen bij iederen nieuwen inval van de Russische vijanden.

Hoe vreeselijk het ook voor onze Fransche bondgenooten moge zijn, om nogmaals een campagne in hun eigen land te moeten meemaken, toch zijn de omstandigheden geheel anders dan in 1814, omdat geheel Europa zich toen tegen Frankrijk had verbonden, terwijl thans de verhoudingen juist omgekeerd zijn.

Het Fransche grondgebied leent zich er ook toe om een verdediging lang te kunnen volhouden. In het allerongunstigste geval kunnen de Franschen in de richting van de Loire retireeren. Aan de rechterzijde van hun hoofdleger kan een tweede leger in het Franche Conté, gesteund door een beleidvolle verdediging van de Morvent—bergen en van de forten, het lang volhouden en van uit het zuiden voortdurend een aanval wagen op de Duitsche verbindingslijnen.

In het district Maine, voornamelijk bij Le Mans, is de verdediging bijzonder gemakkelijk en hoe verder de Duitschers doordringen, hoe grooter de moeilijkheden zijn, waarmede zij zullen te kampen hebben.

Wij zelf kunnen veel doen, door van uit het Noorden te blijven opereeren. Door tijd te winnen, kunnen wij Frankrijk veel voordeel verschaffen, en wanneer wij een goed gebruik maken van onze hulpbronnen, van onze zeemacht en onze geografische ligging, dan kunnen wij een meer sprekend en belangrijker aandeel nemen aan den oorlog dan ons tot nog toe is toebedeeld.

Antwoord op de verklaring van von Bethmann Hollweg.

LONDEN. 16 Sept. (R.O.) De volgende mededeeling is verspreid met goedkeuring van het Engelsche staats secretariaat voor buitenlandsche zaken, in verband met de verklaring die von Bethmann Hollweg in de Deensche pers heeft afgelegd.

Gelooft iemand, zoo vraagt de Duitsche rijkskanselier, dat Engeland tusschenbeide gekomen zou zijn om de Belgische onafhankelijkheid tegen Frankrijk te verdedigen?

Het antwoord daarop is: Engeland zou dit zeer zeker gedaan hebben.

Sir Grey heeft, zooals men in het Witboek zien kan, de Fransche regeering gevraagd of zij bereid was zich te verbinden de onzijdigheid van België te eerbiedigen, zoolang geen andere mogendheid haar schond

De Fransche regeering antwoordde, dat zij besloten was ze te eerbiedigen. Deze verzekering, zoo voegde men er aan toe, was reeds verschillende keeren gegeven en was het onderwerp geweest van eene bespreking tusschen president Poincaré en den koning der Belgen.

De Duitsche rijkskanselier schijnt in het geheel niet te weten, dat Engeland dezelfde gedragslijn, als nu, omtrent de Belgische onzijdigheid in 1870 volgde. In 1870 heeft Bismarck, toen Engeland het bedoelde onderwerp ter sprake bracht, het verdrag omtrent de verplichtingen ten opzichte van België geëerbiedigd.

Het is niemand anders dan von Bethmann Hollweg, die weigerde in 1914 met ons een accoord te gaan, zooals Bismarck dit in 1870 wel met ons deed.

De Duitsche rijkskanselier vindt het vreemd, dat Asquith in zijn rede in Guildhall de onzijdigheid der Skandinavische landen niet noemde en werpt de meening op, dat de reden voor dit verzuim een onheilspellend teeken was van de zijde van Engeland.

Het is nu eenmaal onmogelijk voor een openbaar redenaar om in iedere rede alles op te nemen. Daarbij kan men de verwijzing van den rijkskanselier naar Denemarken en de andere Skandinavische staten niet bij zonder tactvol noemen ten opzichte van Denemarken. De Denen zullen nog wel niet vergeten zijn, welke houding Pruisen en Engeland respectievelijk in 1863|64 hebben aangenomen, toen het koninkrijk Denemarken werd verbrokkeld en de integriteit van Noorwegen en Zweden door Engeland en Frankrijk werd gewaarborgd in het verdrag van Stockholm.

De Duitsche rijkskanselier spreekt over de daden van Engeland ten opzichte der Boerenrepublieken en beweert, dat Engeland verkeerd doet over vrijheid te spreken en zoo noodzakelijk in tegenspraak komt met feiten, die nu gelukkig gebeurd zijn.

Wij zouden willen herinneren aan hetgeen generaal Botha eenige dagen geleden in het Zuid-Afrikaansche parlement heeft gezegd, toen hij zijne overtuiging uitsprak, dat de Engelsche zaak de rechtvaardige was, verklarend, dat de Zuid-Afrikaansche Unie vast besloten was het moederland op alle mogelijke manieren te helpen, en zeide, dat de Engelschen hun een constitutie hadden gegeven, waaronder zij een groote natie tot stand konden brengen en dat zij hen steeds hadden beschouwd als een vrij volk en een zusterstaat. Ofschoon er velen waren, die voorheen de Britsche vlag vijandig waren geweest, kon hij de verzekering geven, dat zij tienmaal liever onder Engelsche vlag leefden dan onder Duitsche.

De Duitsche rijkskanselier is al even ongelukkig met zijn verwijzingen naar het keizerrijk der koloniën.

Niet alleen is de Engelsche politiek ten opzichte daarvan niet uitsluitend zelfzuchtig geweest, maar zij heeft ten gevolge gehad, dat er een sterke band van genegenheid en gemeenschappelijk belang is ontstaan tusschen alle Engelsche koloniën en bezittingen, waaronder er geen één is die in dezen oorlog Engeland niet bijstaat met soldaten of andere hulpmiddelen of met beiden.

Wat betreft de kwestie van de verdragen en de verplichtingen van Duitschland, zoo verontschuldigt de Duitsche rijkskanselier de schending van België's onzijdigheid in het algemeen met de verklaring, dat het hier een militaire noodzakelijkheid gold. Terzelfdertijd rekent hij het Duitschland als een deugd aan, dat het de onzijdigheid van Holland en Zwitserland heeft geëerbiedigd en zegt hij, dat het niet in zijn hoofd opkomt de onzijdigheid van de Skandinavische landen aan te tasten.

Op een deugd, die, zooals algemeen erkend wordt, uitsluitend beoefend is geworden uit afwezigheid van bekoring omtrent eigenbelang en militair voordeel, behoeft, dunkt ons, niet zoo erg gepocht te worden.

Zoo is de behandeling van België een voldoende antwoord op de slotverklaring van den rijkskanselier, dat aan Duitschlands zwaard „de zorg voor de vrijheid van het Europeesche volk en de Europeesche staten is toevertrouwd."

Oorlogskroniek.

5 Sept. — De Duitsche troepen in Frankrijk trekken in Oostelijke en Zuid-Oostelijke richting en laten Parijs ter zijde liggen.

Aanval op Nancy, in tegenwoordigheid van keizer Wilhelm.

Frankrijk, Rusland en Engeland blijken een overeenkomst te hebben gesloten, waarbij zij zich verbinden geen afzonderlijken vrede te zullen sluiten. (Japan sluit zich later hierbij aan).

Duitsche partijleiders van den rijksdag verbinden zich voor een belangrijke uitbreiding van de vlootcredieten te zullen stemmen.

Volgens Belgische berichten worden de Duitsche troepen teruggeslagen bij Dendermonde bij een poging om de stelling van Antwerpen verder in te sluiten.

6 Sept. — De Duitsche legers in Frankrijk rukken voort tot de linie La Ferté sous Jouare-Chateau Thierry-Damvilliers. De streek ten N.W. van Parijs wordt door hen ontruimd. De verdedigingstroepen van Parijs beginnen den uitersten rechtervleugel der Duitschers terug te dringen.

Van de vesting Maubeuge worden drie forten vernield.

Russische berichten melden van een nieuwe overwinning tusschen Lublin en Chelm

7 Sept. — Maubeuge door de Duitschers genomen; 40.000 krijgsgevangenen, 400 kanonnen en veel oorlogsmaterieel worden de buit der Duitschers.

Gevecht tusschen de Duitsche en Fransch-Engelsche troepen langs de Marne op de linie Nanteuil-Meaux-Lézanne-Vitry-Verdun.

In België bezetten de Duitsche troepen Melle op den weg naar Gent. Dinant wordt verwoest, omdat er op Duitsche troepen geschoten zou zijn.

De Russen beginnen het beleg van Przemysl.

De Engelsche kruiser „Pathfinder" in den mond van de Tyne door een Duitschen onderzeeër in den grond geboord.

8 Sept — De Fransch-Engelsche troepen hernemen het offensief en dringen bij de Petit Morin met succes op.

In België komen de Duitsche troepen in de nabijheid van Gent: de burgemeester verkrijgt onder bepaalde voorwaarden, dat de stad niet bezet zal worden.

Koningin Elisabeth van België keert in Antwerpen terug.

Keizer Wilhelm richt tot president Wilson een plechtig protest over het gebruik van dum-dumkogels door de vijandige troepen en over de franctireurs-misdaden in België.

Bij Rawa-Ruska, in Galicië raken Oostenrijkers en Russen opnieuw slaags.

9 Sept. — Fransche berichten melden, dat een hevige slag geleverd wordt tusschen Fère Champenoise-Vitry les François en het Zuidelijk deel van het bosch van Argonne. Bij Meaux en Champenoux zouden de Duitsche troepen teruggedreven zijn.

In België rukken de Duitsche troepen in allerijl naar het Zuiden op, ter versterking van de Duitsche legers aan de Marne.

Prins Joachim van Pruisen, de jongste zoon van keizer Wilhelm, gewond.

De Engelsche hulpkruiser „Oceanic" lijdt op de Oostkust van Schotland schipbreuk en vergaat.

In het Lagerhuis maakt de regeering melding van de toezegging van krachtige hulp door de koloniën en dominions gedaan.

10 Sept. — De Fransch-Engelsche troepen vallen de Duitsche troepen tusschen Meaux en Montmirail, bij de Marne, aan en dringen ze terug. Duitsche berichten erkennen het terugtrekken van den rechtervleugel. Twee forten ten Z.W. van Verdun, volgens Duitsche berichten, door het leger van den kroonprins genomen.

In België doen de Belgische troepen een uitval uit de stelling van Antwerpen. De Duitschers zouden bij Aerschot verslagen zijn. De Duitsche legerskorpsen, die naar Frankrijk rukken, worden teruggeroepen.

Prins Ernst van Saksen-Meiningen gedood.

De Duitsche generaal von Hindenburg verslaat den linkervleugel van het Russische leger in Oost-Pruisen dwingt de Russen tot den terugtocht.

Het Lagerhuis besluit het leger met 500.000 man uit te breiden.

De Serviërs bezetten Semlin (tegenover Belgrado).

De Duitsche vloot voert een actie uit in de Bothnische Golf.

11 Sept. — De Fransch-Engelsche troepen dringen den Duitschen rechtervleugel terug tot Compiègne en Soisson.

Belgische berichten melden, dat de provincies Antwerpen, Limburg en het grootste deel van Oost-Vlaanderen van vijandelijke troepen gezuiverd zijn.

Het 22ste Russische legerkorps uit Finland, dat in Oost-Pruisen trachtte in te grijpen, bij Lyck door de Duitschers geslagen.

Russische berichten melden, dat de Russen in Galicië den linkervleugel der Oostenrijksche troepen hebben afgesneden.

HAVEN-NIEUWS.

VAN 17 OCT. — 31 OCT.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Pr Fr. Hendrik	J C Metus	21 Oct.	New-York	22 Oct	Amsterdam
Caracas	Furst	21 „	La Guayra	21 „	New York
Merida	Johanson	21 „	Maracaibo	21 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	24 „	New-York	24 „	Maracaibo
Neckerie	A Egmond	24 „	Amsterdam	25 „	New-York
Merida	A Johanson	26 „	Maracaibo	26 „	La Guayra
Merida	A Johanson	28 „	La Guayra	29 „	Maracaibo
Philadelphia	H Hichborn	29 „	New-York	29 „	La Guayra
Zulia	S S Morris	29 „	Maracaibo	29 „	New-York
Pr Willem V	P C de Graaff	31 „	New-York	1 Nov.	Amsterdam
Savoia	F Ferraro	26 Oct.	Génova	26 Oct.	Colon
Progreso	Bierman	24 „	New-York	24 „	Maracaibo
Progreso	Bierman	31 „	Maracaibo	1 Nov.	New-York

Schoeners.	Aankomst.	van	Schoeners.	Vertrek	naar
Petra A	17 Oct.	S Juan	*20 de Julio H*	17 Oct.	Rio Hacha
Sirena H	17 „	Bonaire	*Arco H*	19 „	Vela de Coro
Diana V	17 „	St Thomas	*Mina V*	19 „	La Guayra
Felicidad V	19 „	Pto Cabello	*Venecia V*	20 „	Vela de Coro
Jane H	19 „	Aruba	*Carmen Josefa*	21 „	Maracaibo
Venecia V	20 „	Aruba	*Felicidad V*	21 „	Pto Cabello
Rosa Maria H	21 „	Aruba	*Petra A*	22 „	Pto Rico
Hirondelle	20 „	Maracaibo	*Frieda H*	23 „	Maracaibo
Marg. Sofia C	22 „	Sta Martha			

Het stoomschip **ZULIA** komt hier aan 29 Oct. in plaats van 24 en gaat rechtstreeks terug naar New York op 1 of 2 November.